

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Prænotatio III. Sedis Apostolicæ & Cathedræ Petri, tituli omnes, dicti
Metonymicè de Pontifice.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

Et Petrus in carcere, Clemens in exilio, Marcellus in Catabulo, non minùs quàm Laterani, Ecclesiæ præfuerunt, & oues Christi, eis, vt veris Pastoribus obedierunt.] Comprobatur id perspicuè est, totis 70. annis quibus Romani Pontifices Roma extorres, Auenionem incoluerunt; Nec tamen vel erant, vel dicebantur Episcopi Auenionenses, sed Romani.

PRÆNOTATIO III.

Sedis Apostolicæ, & Cathedræ Petri, tituli omnes, dicti metonymicè de Pontifice.

COPIOSA Seges titulorum Romani Pontificis, suppeditatur ex benè multis elogijs, quibus Concilia, & Patres, ac probati DD. decorant sedem Apostolicam, vel cathedram B. Petri. Omnia quippè illa elogia, directè, & immediatè cadunt in Pontificem, etiamsi metonymicè continens pro contento, & sedes, ac cathedra pro sedente vsurpentur. Euoluamus ista distinctiùs.

Nomine, *Sedis Apostolicæ* intelligitur vniuersalis auctoritas, siue potestas Apostoli Petri, transmissa ad successores eius in Romana sede. Hæc enim fuit sedes B. Petri, & quidem postrema: id est quam vt generalis pastor tenuit ad mortem vsque Romæ pro Christo obitam. Quod ad eò exploratum est apud antiquos, vt effrontes planè esse oportuerit, aut pueros, & quidem pueros stultos, (vt ait Canus mox adducendus) paucos Sectarios, qui id inficiari tentarunt; nempe Velenum quem Rosensis iusto de eare opere confodit, & Sebastianum Francum, ac obscuros quosdam Anglos apud Sanderum l. 3. de clauè Dauid c. 2.

C 2 qui

qui in hoc argumento diligenter, ac splendide operam posuit. lib. 6. de visibil. monarch. cap. 10. Item que Onuphrius lib. 1. de Primatu Petri tota parte 3. Canus 6. de locis c. vlt. ad 10. Georgius Scherer lib. de fæmina Papissa, *Argumento tertio*. Iacobus Pamelius ad Tertullianum de præscript. cap. 36. Bellarmin. lib. 2. de Rom. Pontif. *per prima undecim capita*, Baronius anno Christi 44. & 45. Azor. tom. 2. lib. 4. cap. 21. q. 3. Lælius Iordanus lib. de maioribus causis ad Papam referendis cap. 21. *propè toto*, Coccius tom. 1. lib. 7. ar. 5. & breuiter, sed bene, & accommodatè ad dispellendas omnes offucias ex historia ab aduersarijs offusas, Serarius disp. de Apostolis Assert. 73. Fuit autem iam olim adeò perspicuum, S. Petrum Romæ sedisse, vt S. Optatus, qui S. Augustino æqualis fuit, aut etiam paulò anterior, fidenter dicat Parmeniano Donatistæ lib. 2. [negare non potes, scire te, in Vrbe Roma Petro primò Cathedram Episcopalem esse collatam, in qua sederit omnium Apostolorum Caput.] *Primò*, dicit per comparisonem ad tunc sedentem Romanum Pontificem, ad quem vsque, deuenit ibi S. Optatus, recensens ordine Pontifices. Quare Sectarij, nisi planè agnoscere velint emotæ mentis, negare non possunt, quin S. Petrus Romæ sederit, & ibi sederit vsque ad mortem, quam Romæ sub Nerone obiit, vt innumeri veterum signati ab Authoribus allegatis, Romanum Sancti Petri Pontificatum astruentibus, tradunt.

Quod verò Romæ obiens S. Petrus, reliquerit ibi successorem; non tantùm Romanæ sedis particularis, siuè authoritatis ad regendam eam particularem Ecclesiam, quæ Romana Ciuitate contineretur, sed etiam authoritatis, qua pollebat, vt Pastor vniuersalis ad regendam Catholicam Ecclesiam; traditione meliùs, & expeditiùs euincitur, quàm aliter, vt Canus 6. de locis cap. vlt. ad 10. rectè significat. Nimirùm S. Petrus, ad mortem vsque fuit Episcopus Alexandrinus, vt habet verisimillima sententia, de qua mox; neque tamen ei, prout Pastori vniuersali successit

fit

fit Alexandrinus Episcopus, sed solus Romanus: quia ita docet certa traditio, de qua in Epilegomenis subnotatione, 2. veritate 2. Idem iudicium esto de vrbe Antiochena, in qua S. Petrus aliquandiū sedit, priusquā ex diuina designatione, sedem Romæ figeret stabilem, ac perpetuam, nec vnquam inde auellendam. Sicut enim S. Petrus, non ex suo mero arbitrio, sed ex Christi Imperio, sedem Pontificiam Romæ constituit, ita inde eam auellere postea non potuit; vt neque id possunt eius successores; quidquid visum sit Soto in 4. dist. 24. q. 2. art. 5. & Mendoza q. 4. Scholast. quos meritò reiiciunt Azor. tom. 2. lib. 4. cap. 21. Bellarm. lib. 4. de Pontif. cap. 4. Valent. 2. 2. disp. 1. q. 1. punct. 7. §. 38. & in Analyfi lib. 7. cap. 12. & subscribent, quotquot S. Petrum ex speciali Christi Imperio, Romæ sedem Pontificiam vniuersalem collocasse profitentur. Agnoscunt imperium illud, Caiet. tom. 1. Opusc. tract. 3. cap. 3. Malderus disp. 3. de Pontif. dub. 3. Suares tract. 1. de fide disp. 10. sect. 3. num. 10. Duuallius Tract. de Pontif. par. 1. q. 7. & congruentiā esse potuit, vt ex eo veluti orbis centro, Religio facilius quaqua versum per omnes plagas terræ tunc inhabitatæ diffunderetur, concurrentibus frequenter tunc temporis Romam gentibus omnibus: quæ est ratiocinatio S. Leonis Serm. 1. de Natali SS. Petri & Pauli: Prosperi 2. de vocat. gent. cap. 16. Prudentij hymno 2. Peristephanon à versu 15. & Eucherij ad Valerianum num. 25. Successorem ergo potestatis suæ vniuersalis in totam Ecclesiam, non habuit S. Petrus, nisi Romæ; vbi ex Christi Imperio sedem fixit, cum iure transfusionis eiusdem vniuersalis potestatis ad successores; tametsi alibi quoque sederit, vel in transitu, vel etiam ad mortem vsque, sed tantum, vt particularis Episcopus. Hæc quò pertineant enucleandum est, & paulò distinctiùs euoluendum.

In transitu, sedit S. Petrus Antiochiæ per septennium, vt notat S. Gregor. lib. 6. Epist. 37. S. Nicephorus Constantinopolitanus in sua Chronologia ait, sedisse ibi per annos
vnde-

vndecim . Vt vtsit de numero annorum , fedit ibi annos aliquot , nimirum donec tempus appeteret figendi Romæ sedem, quod postea fecit . Valdè enim aberravit Onuphrius, cum dixit, S. Pet. um primò Romæ, deindè Antiochiæ locasse sedem. Quod meritò explodit Baronius ad annum Christi 39. & in Romanum Martyrologium ad 22. Februar. Nec suffragatur Onuphrio S. Optatus, cum verbis supra adductis, contestatus adeò fidenter est, S. Petrum, primò Cathedram Episcopalem in vrbe Roma collocasse . Nam illud, *primo*, vt supra monui, fert duataxat comparisonem S. Petri cum reliquis Romanis Pontificibus ad tempora vsque S. Optati sedentibus, qui ibi enumerantur prælonga serie, in qua erat primus B. Petrus . Comparando autem sessionem B. Petri Antiochenam, cum Romana, primò fedit Antiochiæ, quod pulchrè his verbis expressit Iuo sermone de Cathedra S. Petri. [Prouida Dei dispensatione Ecclesiarum excubijs deputatus est Petrus generali Sanctione, hodie quoque Antiochiæ assumitur peculiari familiaritate . Quem ouibus suis Deus Pastorem præfecerat, generalem, plebs Antiochena hodie sibi collocat Pontificem specialem . Nec tamen Dei nutibus populus Antiochenus obuiare contendit, sed opportuna importunitate Dei Vicarium honorare satagit . A Pontificum Pontifice iam dudum Petrus ordinatus erat. Oleum exultationis, Christi manu infundente, per Spiritus sancti debriationem susceperat ; negotij sui ministerium sibi iniunctum iam diu exercuerat, nondum tamen aliquo in loco propriè deputatus fuerat . Hodie ergo de totius Orbis amplitudine adsciscitur, quibus propriè præsit, & prosit : hodie populis prærogatur ; Nec tamen curæ suæ amplitudo propterea decurratur, sed Apostolatus sui sollicitudo dupliciter dilatatur . Adsunt enim præsentium ouium balatus, qui eum in quotidianis prosectibus sollicitent, nec sibi desunt fraternæ dilectionis præcordia, in fines etiam orbis terrarum pertinentia, quæ eum defatigent . Sed futurum est (inquam)

Ciu-

Ciuitas Antiochena, vt adhuc Petrus de sede ad sedem demutetur; vt necessitate, & vtilitate populorum exigente, aliò transportetur. Nec poteris habere proprium, quem S. Ecclesia in commune suscepit ministerium. Fratrum ergo dispersioni, charitatiuè communica, & quem charis amplexibus tibi obligasti, aliquantulum relaxa. Dilige proximum tuum sicut teipsam, & æquanimiter Petrum, tolerabis ad alium destinari præsulatum.] Quod ait Iuo, alloquens Antiochiam, *nec poteris habere proprium Pontificem S. Petrum*, accipiendum est, vt non sit futurus proprius cum exclusione generalis Pontificatus in vniuersam Ecclesiam; vel cum exclusione transitus ad aliam sedem ex Dei destinatione postea ineundam. Cæteroqui enim, fuit re vera aliquandiù S. Petrus, proprius Antiochenorum Episcopus, sicut postea etiam fuit proprius Episcopus Romanorum, simulque generalis Pastor totius Christianæ Ecclesiæ. Quando porrò Antiochiæ sederit, excutit Sanctius tract. 1. de S. Iacobo cap. 21.

Ad mortem vsque, sed vt particularis Episcopus tantum, sedit S. Petrus Alexandria, vbi eum aliquandiù etiam personaliter, seu corporaliter degentem, egisse Episcopum, scribit Nicephorus lib. 14. hist. cap. 3. & monuit Valdensis lib. 2. Doctrin. cap. 50. num. 6. & quanquam id firmiore testimonio non comprobatur, tamen eodem iure dici potest, S. Petrum fuisse Episcopum Alexandrinum per S. Marcum (à quo Petri nomine sedes Alexandrina erecta est, teste Anacleto Epist. 3.) quo S. Gregorius, à Beda, & alijs dictus est Anglorum Apostolus, per SS. Augustinum, ac Melitum, quos ad illius gentis conuersionem Roma legauit. Idque voluerunt Gelasius cap. S. Romana, & alij, qui dixerunt S. Marcum B. Petro superstite, fundasse eius nomine Ecclesiam Alexandria: quod is qui vernaculè expressit Romanum Martyrologium 25. Aprilis, haud est assecutus, cum id accepit de materiali structura templi, sub titulo S. Petri, etiamnum superstitis, ac in eius honorem: quod
abest

abest à vero sensu tabularum Ecclesiasticarum, & eorum, qui Ecclesiam à S. Marco Alexandriae institutam, nomine S. Petri dixerunt. Tametsi non inficior, templa aliquando sanctis constructa priusquam è vita excederent. Nam de templo S. Ioannis Euangelistæ, constructo antequam abiret è viuis, testis est Abdias. SS. item Petrum, Iacobum, & Ioannem, Deiparæ etiam nùm in terris degenti templa construxisse, narrationes contexit Ferreolus Locrius lib. 4. Mariæ Augustæ cap. 2. 3. & 4. Sed Ecclesiæ (non templi, sed Ecclesiæ,) à B. Marco, Alexandriae, nomine B. Petri constitutæ, alia est notio. Nimirùm S. Petrus potestatem Marco Alexandriam ablegato fecit, vt ibi Episcopatum constitueret, cuius ipse B. Petrus esset immediatus Episcopus particularis, absque annexione tamen generalis in vniuersam Ecclesiam potestatis ad eam sedem: siue absque eo, quod is qui S. Petro moriente futurus erat Præsul Alexandrinus, accepturus esset vniuersalem, & ordinariam potestatem, qua S. Petrus potiebatur in vniuersam Ecclesiam, sed tantùm particularem potestatem regendi immediatè eam Ecclesiam; sicut aliorum Apostolorum successoribus contigit, quoad sedes, quas ipsi Apostoli dùm viuerent, immediatè rexerunt; successerunt quippè illis in regimine immediato talium Ecclesiarum, non autem in personali potestate vniuersali extraordinaria, quæ dùm viuerent potiti erant per orbem vniuersum SS. Apostoli.

Videtur perspicuè quod diximus, docuisse Petrus Damiani serm. 14. qui est primus de S. Marco versic. *in capite*. Idem videtur tradidisse Hincmarus Opusc. ad Hincmarum Iuniorem cap. 16. Vbi æquè Alexandrinam sedem, habet pro sede S. Petri, ac Antiochenam, & Romanam, quarum constat S. Petrum fuisse particularem Episcopum. Adducitque in eam rem Hincmarus S. Gregorium, qui scribens ad Eulogium Alexandrinum, ait: [Petri sequax, loqui potuisti quæ de S. Petri Apostoli per os Doctoris sonare

nare

nare debuerunt] Rursusque [Adhuc in sede Petri clamat voce Marci.] En sedes Alexandrina disertè dicitur *sedes Petri*. Quid si etiam eodem spectat, quod in Menæis 11. Martij. S. Ioannes Eleemosinarius dicitur, administrasse Thronum Apostolicum, quia erat Episcopus Alexandrinus?

Non debet autem nouum, vel mirum videri, quod hætenus astipulantibus tam multis, diximus, S. Petrum quantumuis absentem, & iam Romanum Pontificem, & Romæ particularem, simul ac vniuersalem Episcopum, egisse simul Episcopum Alexandrinum, vt suam erga Alexandrinos beneuolentiam testaretur, eoque nomine vrbs populosissimæ, & florentissimæ Christianos demereretur. Multi enim postea Romani Pontifices, præ amore erga aliquas Ecclesias particulares, quibus aliquando præfuerant, voluerunt esse particulares, & immediati earum Episcopi, simulque Romani. Sic S. Leo 9. ex Episcopo Tullensi creatus Romanus Pontifex, retinuit sibi dum viueret Tullensem Episcopatum, quem per Vicarios administrauit. Idem fecit de Episcopatu Eystetensi Gregorius V. & de Lucensi Alexander. 2. Nec defuit, qui Abbatis titulum retineret. Nimirum Stephanus X. qui ex Abbate Cassinensi electus Romanus Pontifex, non est passus subrogari sibi Abbatem successorem quandiu vixit, sed tantum Vicarium, & Administratorem. Ad eum ergo modum S. Petrus, absens licet, iamque Romanus particularis, & simul totius vniuersalis Ecclesiæ Episcopus, dici, & esse voluit Alexandrinus Episcopus, quandiu vixit, nec nisi Vicarium in ea sibi suffecit S. Marcum. Gregorius quidem Nazianzenus orat. 21. vocat sedem Alexandrinam *Thronum Marci*, ad quem ait, S. Athanasium euectum esse Apostolicè, quod non potest accipi de Episcopatu S. Marci post obitum S. Petri, cum S. Petrus Apostolus superstes fuerit S. Marco. Hunc enim tabulæ Ecclesiasticæ 25. Aprilis, notant defunctum Octauo Neronis anno, cum S. Petrus obierit anno eiusdem Neronis 13. similiter Alypius Epist. ad S. Cyrillum tom. 4. conc.

D

Ephes.

Ephes. c. 26. vocat sedem Alexandrinam *Thronum S. Marci*, quem à S. Athanasio in sublime euectum dicit. Et Procopius Diaconus, in S. Marci Encomio, ait, S. Marcum, primum sedisse in Throno Ægyptiorum. Erit ergo cui sedes Alexandrina videatur dicta *Thronus S. Marci*, quia in ea sedit Episcopus: atque ita non eam duntaxat rexit pro Episcopo ipsius S. Petro. Nihilominus negandum est, Thronum Alexandria Pontificium, dictum esse S. Marci Thronum, tanquam sedentis in eo Episcopi; cum potuerit dici Thronus S. Marci, quia per eum (nomine licet S. Petri,) constitutus est, & ab eo semper quandiu vixit administratus, perinde, ac si fuisset Episcopus, ut moris est facere Vicarios generales; (præsertim Apostolicos, ac omnimoda instructos autoritate, & potestate,) quandiu procul abest Episcopus. Talem Vicarium egit Alexandria Marcus sub S. Petro, (quandiu vixit,) Urbis illius Episcopo.

Et hinc eruenda est germana ratio, cur Ecclesia Antiochena, in qua S. Petrus aliquando personaliter sedit, posthabita sit Alexandria, in qua fortassis S. Petrus nunquam personaliter fuit. Nimirum prælata est Alexandria, quia sedem Alexandrinam Sanctus Petrus semper retinuit sibi, & quandiu vixit, fuit eius particularis Episcopus. Antiochenam verò, post septennium dimisit, successore sibi in ea Euodio. Hæc item est germana causa, cur olim non nisi hæ duæ sedes, præter Romanam habitæ sint Patriarchales; non autem ullæ aliæ, siue à S. Petro plantatæ, siue quibus alij Apostoli præfuerint; cuius rei causam Philippus Berrerus Diatriba. 2. Pithanon cap. 1. repetit ex amplitudine trium illarum Urbium, quæ donatæ sunt sede Patriarchali; nimirum Urbis Romanæ, Alexandria, & Antiochenæ. Nam de Romana, res est extra dubium, iuxta illud. *Prima Urbs inter Diuum domus aurea Roma. Templum mundi totius*, vocat Ammianus lib. 17. Absolutè *Urbs magna*, dicitur Porphyrio lib. 2. de abst. ac Tatiano Orat. contra Græcos, & Eusebio in Orat. de Laud. Constantini, cum dicunt

cunt in Vrbe magna immolatum esse hominem Ioui La-
tari. Quod aliqui de Roma dictum non intelligentes, *Ma-
gnam Urbem* appellatiuè dictam, transformarunt in Ciui-
tatem, cui proprium nomen esset Megalopolis, vt notauit
lib. 4. de Virtut. num. 284. Totum Orbem in ea Vrbe in-
terijſſe, cum exciſa eſt, tanta erat eius amplitudo, dixit
Hieronymus inſcribens Euftochio Commentarios ſuos in
Ezechielem. *Epitomen Orbis Vniuerſi*, vocat Palæmon Phi-
loſophus apud Athenæum lib. 1. diſpoſoph. cap. 15. *Conti-
neri Romæ nomine, vniuerſa*, dixit Caſſiod. lib. 6. formul. 4.
Patriam communem appellat Symmachus lib. 5. Epift. 94.
& Plin. lib. 3. cap. 5. ac Sidonius lib. 8. Epift. 6. Lymphatur
in eius laudes Rutilius lib. 1. Itiner. Iam Alexandrinæ Vr-
bis magnitudinem, Eunapius in *Ædeſio* his paucis per-
ſtrinxit. [Erat autem populofa Ciuitas Alexandria, & pro-
pter Serapidis Fanum, alter quidam Orbis Terrarum, ſed
Sacer: ad quam vndecunq; Terrarum innumeri con-
fluebant gregatim.] De eadem Vrbe Dio Prufæus Orat. 33.
quæ eſt ad ipſos Alexandrinos [Ciuitas veſtra, magnitudi-
ne, & loco, immenſum quantum differt, & aperte ſecun-
das obtinet partes, inter omnes, quæ ſunt ſub ſole.] Cum
Romanis autem agens Ariſtides in Orat. de Urbis Aug.
Laudibus, omnium poſt Romanam Urbem, maximam
pronunciat Alexandriam. Vrbi Conſtantinopolitanæ ſuo
tempore, hoc eſt iam pridem potenti ſumma rerum om-
nium, eam parem, vel ſupparem ſtatuit Gregorius Nazian-
zenus Orat. 23. *Verticem Ciuitatum* appellat, & effuſè cele-
brat Ammianus lib. 22. *ad finem*: Vt & Plinius lib. 5. cap. 10.
& lib. 36. cap. 12. Tandem Antiochiam Syriæ Iosephus l. 3.
de bello Iudaico cap. 3. ita celebrat. [Antiochia Syriæ me-
tropolis eſt, quæ propter magnitudinem, & rerum copiam,
tertium locum inter omnes Orbis Romani Ciuitates obti-
net.] Antiochiam, & Alexandriam haud longè infra Ro-
mam ſtatuebat Geta, idcirco cogitans ad alterutram tranſ-
ferre ſedem Imperij, vt ſcribit lib. 4. Herodianus.

Ex his ergo colligitur ab Authore adducto, tres Vrbes prædictas, donatas esse à S. Petro prærogatiua Patriarchatus, attenta vrbium illarum supra omnes orbis Vrbes præcellentia. Quæ tamen ratio minùs videtur satisfacere. Nam sic debuisset S. Petrus Carthaginensem Urbem Patriarchatus honore decorare. Erat enim vrbs amplissima, quæ Romam vix passâ priorem, vt Aufonius cecinit agens de claris Ciuitatibus, eamque, & Alexandria, & Antiochiæ præponens. Herodianus verò lib. 7. fatetur eam de secundis partibus cum Alexandria certasse. Quidni ergo habuisset ipsa quoque Patriarcham, si tantùm habita fuisset ratio excellentiæ Urbis in conferendo tali titulo? Nec deerant in reliquo orbe aliæ vrbes amplissimæ, quæ eundem honorem sibi vindicaturæ fuissent, si solius amplitudinis intuitu tres illas Patriarchales fuisse habitas statueremus. Perperam item S. Gregorius mox referendus, dixisset Patriarchatum Constantinopolitanum quantumuis à Concilio plenario, approbantibus denique Ecclesiæ Rectoribus delatum, esse Patriarchatum titulo tenus, & absque sede. Nam si sola Urbis maiestas, & præcellentia, idoneum sit fundamentum Patriarchatus, non fuisset dubitandum, quin sedes Constantinopolitana esset verè, & plusquàm titulo tenùs Patriarchalis in tanta Urbis illius amplitudine quantum exhibet Eunapius in Ædesio. Eandem cœlo, eius templa Syderibus confert Constantinus Manasses in Annal. nu. 85. sed splendidissimè eandem Urbem celebrat nu. 95.

Vera itaque ratio, cur tres illæ Vrbes, solæ habitæ sint Patriarchales, ducenda est ex eo, quod S. Petrus illarum fuisset particularis Episcopus. Nam quod S. Petrus agnosceretur ouilis Christi summus Pastor, quicquid ad eum quoquo modo attinuit, præcipua semper in veneratione est habitum. Quare Ecclesiæ, quarum aliquando fuisset particularis Episcopus, donatæ sunt prærogatiua honoris Patriarchalis, non item aliæ, quas vel plantasset ipsemet, non rexisset tamen, vt particularis Episcopus, vel quas alij

Apo.

Apostoli immediatè rexissent. In Tractatu contra Græcos edito à Steuartio, quem frons operis præfert conscriptum esse Constantinopoli, anno 1252. in ædibus FF. Prædicatorum, & per ipsos Fratres Prædicatores, vt ibidem habetur in fine distinctionis ante Mantissam; In eo inquam Tractatu, ad tres prædictas sedes propriè Patriarchales, à S. Petri Episcopatu denominatas, additur quarta, nempe sedes Cæsareæ Palestinæ, cui Episcopatus Hierosolymitanus, quantumuis eum S. Iacobus tenuisset, fuit subiectus, vt testatur S. Hieronymus Epist. ad Pammachium, contra errores Ioannis Hierosolymitani, & Nicolaus I. ad Consulta Bulgar. cap. 92. cuius subiectionis idonea ratio, subministrari videretur ex ea S. Petri sessione Cæsareæ, si veritate niteretur. Reuera tamen ea quarta B. Petri sedes, omnibus retrò antiquis incomperta fuit, vt & quarta illa sedes Patriarchalis. Disertè enim Anacletus Papa Epist. 3. tres tantùm Patriarchales sedes agnoscit, à B. Petri in eis particulari Episcopatu: Romanam nimirùm, Alexandrinam, & Antiochenam, quibus deinde ob reuerentiam Domini, per Concilium Nicænum Canone 7. aliàs 10. adiuncta est Patriarchalis sedes Æliæ, vt loquitur Nicolaus I. ad Consulta Bulgar. cap. 92. idest Hierosolymitana, cuius proinde Vicarius in subscriptionibus Octauæ Synodi, ait se complere locum Apostolici Throni. Non fuit tamen hic Patriarchatus, quales cæteri: sed titulo tenens, & absque Iurisdictione, imò superstite subiectione ad Cæsariensem Metropolim. Deinde verò annumerata etiam est sedibus Patriarchalibus, Constantinopolitana, non ex eodem fundamento, ex quo tres primæ, in quibus S. Petrus egerat particularem Episcopum; nec ob reuerentiam Domini, vt Hierosolymitana; sed fauore Principum, (vt Nicolaus supra ait:) qui secundum denique locum, ei Ecclesiæ, inducta in ordine posteriorum sedium Patriarchalium magna varietate, (vt monstrat Couarr. 4. var. cap. 14.) in totius Orientis exitium extorsere. Vnde liquet, Patriarchatum illum,

illum, post alios iure locatum, fuisse planè dignitatem, absque sede: sic enim de eo loquutum S. Gregorium refert Anonymus Dominicanus Tractatu contra Græcos; quia scilicet S. Petrus, nunquam fuerat Urbis illius Episcopus particularis; quæ est Characteristica sedis verè Patriarchalis, sedem cum dignitate & externo titulo habentis. Et idem æquè occini potuisset Hierosolymitano Antistiti. Nec est verum, quod ait Bulengerus lib. 1. de Imperatore cap. 3. meritò sedem Constantinopolitanam secundo loco inter Patriarchales esse repositam, cum Constantinopolis sit secunda Roma. Aliud quippè ferunt iura seculi, aliud iura poli. Et metrum dirigendi sedes, non desumitur ex seculari dignitate ciuitatum. Atque ita (vt assumebam,) concluditur, ordinem sedium Patriarchalium esse dispositum iuxta priuilegium Petri, vt loquitur Petrus Damiani Opusc. 35. cap. 4. Nec satis animaduersum est à benè multis, quos de Patriarchalibus sedibus disputantes, allegat Cenedo ad caput *renouantes*, dist. 22. Collectaneo 58 nu. 1. Postea tamen laxato semel rigore vocis, abusus inducta est, qua quilibet Primates, dicti sunt Patriarchæ. Qua ratione S. Nicetius Lugdunensis, à Gregorio Turonensi lib. 5. histor. Francor. cap. 8. dictus est Patriarcha. Quo item titulo honestatur Priscus eiusdem Ecclesiæ Episcopus in secundo Matisconensi Concilio, & Petrus Lugdunensis à Petro venerabili lib. 2. Epist. 2. nimirum ob primatum in quatuor Metropoles, Lugdunensem, Rothomagensem, Senonensem, ac Turonensem: quod antiquum eius sedis Ius, firmasse S. Gebuino, legitur Gregorius VII. anno 1079. Ex Arrianorum verò vsu, quosuis primarios Episcopos, dictos esse Patriarchas, obseruat Baronius anno 570. tametsi, quod quibusuis Metropolitanis delatum illud nomen affirmat, non video vnde confirmetur. Sed ad rem.

Anonymus Dominicanus Tractatu illo contra Græcos, existimat idem esse sedem Apostolicam, quod esse ex primo, & antiquo vsu Patriarchalem, siue particulari
in

in ea S. Petri sessione nobilem. Qua ratione iuxta supradicta, triplex esset sedes Apostolica, nimirum Romana, Alexandrina, Antiochena. Fauere videtur, quod S. Leo IX. Epist. ad Petrum Antiochenum, & Ioannes Moschus in Prato spirituali cap. 36. describens Ephraemi certamen, vocat sedem Antiochenam, sedem Apostolicam. Item lib. 5. Trip. cap. 37. S. Cyrillus Hierosolymitanus denominatur *sedis Apostolica Pontifex*. Nihilominus notio receptissima fert, ut propriè loquendo, non nisi vna sit sedes Apostolica. Dico *propriè loquendo*, quia hic quoque habuit locum vocis laxatio, præsertim quoad Ecclesias, quas vel S. Petrus aliquando rexit, ut particularis Episcopus, vel alij Apostoli immediatè tenuerunt. Tales Tertullianus plurimas recenset lib. de præscript. cap. 36. [Age (inquit) iam qui voles curiositatem meliùs exercere in negotio salutis tuæ, percurrere Ecclesias Apostolicas, apud quas ipsæ adhuc Cathedræ Apostolorum suis locis præsentur, apud quas ipsæ authenticæ litteræ eorum recitantur, sonantes vocem, & repræsentantes faciem vniuscuiusque. Proximè tibi est Achaia, habes Corinthum. Si non longè es à Macedonia, habes Philippos, habes Theffalonicenses. Si potes in Asiam tendere, habes Ephesum. Si autem Italiam adiaces, habes Romam, vnde nobis quoque authoritas præsto est. Statu felix Ecclesia, cui totam doctrinam Apostolicam sanguine suo fuderunt, vbi Petrus passioni Dominicæ adæquatur, vbi Paulus Ioannis exitu coronatur; vbi Apostolus Ioannes postea quàm in oleum igneum demissus, nihil passus est, in insulam relegatur.]

Pro Apostolicis Ecclesijs habet Tertullianus omnes illas, quas vel Apostoli, ut Pastores particulares tenuerunt, vel erudiuerunt; quo item modo S. August. lib. 2. de doctr. Christ. cap. 8. Apostolicas, ait, esse omnes illas Ecclesias, quæ sedes Apostolicas habere, vel Apostolicas Epistolas recipere meruerunt. Eumque D. Augustini locum, referens Carolus Magnus lib. 1. de Imag. cap. 6. ut est apud Eugu-
bi-

binum lib. 2. contra Vallam. pag. 272. ait, sedem Romanam cæteris Apostolicis sedibus præeminere. Et eodem sensu Turpinus (imò Tilpinus si tamen ipse Auctor) lib. 1. de temporibus Caroli Magni cap. 17. ait, statutum ab eo esse, vt sedes Compustellana, vocaretur sedes Apostolica, & vt Virgæ Episcopales ac coronæ regales per manum eiusdem vrbs Episcopi, in S. Iacobi honorem tribuerentur? Itaque en multas Ecclesias Apostolicas. Imò ex hoc ipso capite haustæ ab Apostolis doctrinæ, omnes Ecclesias esse Apostolicas, his verbis tradit Tertullianus lib. de Præscript. cap. 20. [Apostoli per Iudæam contestata fide in Iesum Christum, & Ecclesijs institutis, dehinc in orbem profecti, eandem doctrinam eiusdem fidei nationibus promulgauerunt. Et proinde Ecclesias apud vnamquamque Ciuitatem condiderunt, à quibus traducem fidei, & semina doctrinæ, cæteræ exinde Ecclesiæ mutuata sunt, & quotidie mutantur, vt fiant Ecclesiæ. Ac per hoc, & ipsæ Apostolicæ deputantur, vt soboles Apostolicarum Ecclesiarum. Omne genus, ad originem suam censeatur necesse est. Itaque tot, & tantæ Ecclesiæ, vna est illa ab Apostolis prima, ex qua omnes. Sic omnes primæ, & omnes Apostolicæ, dum vnam omnes probant vnitatem.] Hoc sensu omnes sedes Episcopales, dici possunt sedes Apostolicæ. Qua loquendi formula, S. Paulinus Epist. 45. Alyppium factum, Episcopum, ait, *locatum in sede Apostolica*. Sidonium similiter de Sancto Lupo locutum referam V. *Apostolicus*. Item S. Basilius Epist. 55. quæ est ad S. Ambrosium, ait, illum è medio Iudicum terræ, translatum esse ad præfidentiam Apostolicam; id est ad Episcopatum Mediolanensem. Amphilochius quoque sub initium vitæ S. Basilij ait, Gregorium Theologum, *tenuisse per annos duodecim gubernacula Throni Apostolici*, id est sedis Constantinopolitanæ. Et sanè Episcopi in aliquo sensu repræsentant Apostolos. Vnde præter rationem ex Tertulliano propositam, (deriuatæ scilicet ab Apostolis in quamcunque Ecclesiam Doctrinæ fidei)

dei,) haud prorsus incongruè, sedes quælibet Episcopalis videtur dici posse, *sedes Apostolica.*

Retento tamen proprio, & in Ecclesia semper receptifimo vsu vocabuli, ea tantùm sedes dicitur Apostolica in qua Apostolicus Principatus viguit, cuiusmodi est sola Romana. Nam cum potestas Apostolica in solo S. Petro fuerit ordinaria, & cum Iure transmissionis ad successores; (in alijs enim Apostolis, potestas Apostolica, & vniuersalis, etiamsi non fuit delegata, quia non manauerat ab ordinario Pastore S. Petro, sed à Christo, fuit tamen tantùm personalis, & absque Iure transfusionis ad posteros,) Sanctus autem Petrus, tametsi alias sedes tenuerit, vt particularis Episcopus, in sola tamen Romana habuerit successorem plenariæ, & vniuersalis in totam Ecclesiam auctoritatis; meritò sola Romana sedes dicitur Apostolica; quia in eius solius Episcopo, viget plenitudo potestatis, quæ fuit in Apostolorum Principe supra Vniuersam Ecclesiam. Vnde S. Bernardus Epist. 141. describens Iura Episcopi Romani, & sedis Apostolicæ, ea exhibet, qualia S. Petrus si affuisset, non habuisset pleniora. [Plenitudo (inquit) potestatis super vniuersas orbis Ecclesias, singulari prærogatiua, Apostolicæ sedi donata est. Qui igitur potestati huic resistit, Dei ordinationi resistit. Potest, si vtile iudicauerit, novos ordinare Episcopatus, vbi hætenus non fuerunt. Potest eos qui sunt, alios deprimere, alios sublimare, prout ratio sibi dictauerit; ita vt de Episcopis, creare Archiepiscopos liceat; & è conuerso, si necesse visum fuerit: potest à finibus Terræ sublimes quascunque personas Ecclesiasticas euocare, & cogere ad suam præsentiam, non semel, aut bis, sed quotiens expedire videbit. Porro in promptu est ei, omnem vlcisci inobedientiam, si quis fortè reluctari conatus fuerit.] Nihil deest huic plenitudini potestatis, vt qua Princeps Apostolorum, primùm est potestate potitus, eadem potiri intelligatur quilibet Romanus Pontifex eius successor. Constitutum itaque manet,

E solam

solam Romanam sedem, esse Apostolicam propriè dictam. Unde sequitur, omnes titulos, qui à Patribus, & à Concilijs tribuuntur sedi Apostolicæ (sunt autem multi, & nobiles, vt docebit syllabus,) esse verè titulos Romani Pontificis; vsurpato metonymicè nomine *Sedis*, pro sedente; & continente, pro re contenta.

Quod de sede Apostolica constitutum est, æquè dicendum est de Cathedra S. Petri; Nam nomine *Cathedra*, significari sedem Pontificiam, compertissimum est, & multis demonstratur à Pamelio ad libr. Tertulliani de Præscript. num. 207. Meritoque Duuallius Tract. de Pontif. par. 2. q. 6. castigat nuperum fori Rabulam, qui aliò detorserat notionem *Cathedra*. Nec minùs ridiculè Scaliger lib. 1. Aufon. lect. cap. 12. quia legerat apud Sidonium lib. 9. Epist. 16.

Qui Tolosatam tenuit Cathedram.

Existimauit S. Saturninum, de quo ibi agit Sidonius, docuisse Tolosæ Rhetoricam. Qua grammaticandi ratione, S. Petrus, qui Romanam Cathedram tenuit, (vt est apud Tertullianum lib. 3. Metrico contra Marcio. & Cyprianum Epist. 55. passimque alios) dicendus esset docuisse Romæ Rhetoricam, aliamuè aliquam ex liberalibus disciplinis, fuisseque è numero Cathedrariorum, de quibus Seneca de breuit. vitæ cap. 10. Sensus itaque Sidonij (vt ibi rectè, subiectis plerisque testimonijs monstrat Sauaro) alius non fuit, quàm quòd S. Saturninus fuisset Tolosæ Episcopus. Proindè similiter S. Petrum tenuisse Romanam Cathedram, nihil aliud est, quàm S. Petrum fuisse Romæ Episcopum. Id enim est, tenere Cathedram vitæ, distinctam à Cathedra pestilentiae, vt latè philosophatur creditus Augustinus q. 110. ex vtroquè mixtim. Primus vocis *Cathedrae* vsus, ad designandum Episcopatum, vel Pontificatum, ad Christum videtur reuocandus, qui potestatem Pontificiam Synagogæ, vocauit Cathedram Moysi, super quam sederunt Scribæ, & Pharisei, vt benè notauit Cyrillus Hierosol.

rosol. Catech. 12. & rectè confirmat Iansenius cap. 120. Concordiæ. Commoditè quàm Serarius, qui cap. 3. Tri-hæresij num. 19. quodcunque sacrum magisterium ex auctoritate saltem subordinata exercitum, nomine *Cathedræ* à Christo expressum putat. Sicut ergo potestas Pontificia legis Mosaicæ penes auctoritatem docendi vel iudicandi, aut etiam plectendi, (totidem enim possunt esse vsus *Cathedræ*, siue Throni,) dicta est *Cathedra Moysi*; ita in lege noua, S. Petri *Cathedra*, nihil aliud est, quàm suprema eius auctoritas Pontificia, siue ad docendum, siue ad iudicandum de dubijs fidei, aut de peccatis, siue denique ad plectendum, & ferendam sententiam vltoriam. Hæc enim omnia complectitur *Cathedra Pontificia*, nec satis adæquatè exprimitur penes solum actum definiendi infallibiliter de fide & moribus, vt factum est à Cunero Petri lib. de perpetua *Cathedræ Petri* firmitate. Attingamus ista distinctiùs.

Ad *Cathedram* magisterij S. Petri, non tam pertinet hoc loco doctrina per S. Petrum, eiusuè studio disseminata per varias nationes; quàm doctrina hodieque ab eo manans. Admitto S. Petrum per se, suosque immediatos discipulos abs se directos, longè latèque disseminasse Euangelicam doctrinam. Quod enim S. Innoc. I. Epist. 1. contestatus est, S. Petrus, eiusque successores, omnes Ecclesias Italiæ, Galliæ, Hispaniæ, Africa, Siciliæ, Insularumque interiacentium constituerunt. Describit eum Innocentij locum Hugo Etherianus lib. 3. contra Græcos cap. 17. fusè verò eum illustrent Thomas Fosius 4. de signis cap. 1. & Bzouius in Romano Pontifice cap. 24. Magnam porrò partem, quod Innocentius dixit, de solo S. Petro valere, liquet ex varijs Discipulis, quos ab eo in Prouincijs prædictis consecratos esse Episcopos, memorant tabulæ Ecclesiasticæ. Tales apud Italos, Apollinaris Rauennatum, Euprepus Veronensium, Paulinus Lucensium, Prosdocimus Patauinorum, Hermagoras Aquileiensium, Syrus Ticinensium,

Priscus Capuanorum, Aspres Neapolitanorum, Terracinenſium Epaphroditus, Romulus Fefulanorum, Siculo- rum Pancratius, Beryllus, Marcianus. Apud Gallos, Rhenſium Sixtus, Arelatenſium Trophimus, Senonenſium Sabinianus, & Potentianus, Vienſenſium Creſcens, Cæ- nomanenſium Iulianus, Vrſinus Bituricenſium; Burdega- lenſium ac Lemouicenſium Martialis, Sanctonenſium Eutropius, Aruernenſium Auſtremonius. Apud Hiſpanos Torquatus, Cteſiphon, Secundus, Cæcilius, Eſychius. Apud Germanos Maternus, Marcianus, Egiftus, & Eu- charius. De Germanis præſertim, benè hoc punctum ver- ſat Ecbertus ſerm. 10. aduerſus Catharos. Denique Pon- tum, Galatiam, Cappadociam, Aſiam, & Bithyniam, è S. Petri fonte hauſiſſe fluenta doctrinæ, docet inſcriptio primæ Epistolæ ipſius S. Apoſtoli.

Veriſſimum igitur eſt, S. Petrum ſuo labore, & eorum, quos ipſemet immediatè ad hoc adhibuit, valdè nobilitaſ- ſe magiſterium ſuum longè latèque diſſeminando Chriſti doctrinam. Tamen aliud quiddam eſt Sancto Petro præ- cipuum, & nulli alij Apoſtolo commune, penes quod eius Cathedra, & Magiſterium, prærogatiuam obtinet ſingu- larem: nempe quod S. Petro collata eſt authoritas ordina- ria, & ad ſucceſſores eius in ſede Apoſtolica ad finem vſ- que ſæculi tranſmittenda, ad præſtandam ſecuritatem do- ctrinæ verè reuelatæ, atque adedè ad docendum (vt ita di- cam) authenticè; & ita vt non liceat ambigere de infalli- bilitate doctrinæ per tale Magiſterium propoſitæ. Quis enim ſecurus eſſet de doctrinæ, quam profitetur, immu- nitate ab errore, & fermento falſitatis, niſi S. Petri magi- ſterio, hodieque in eius ſucceſſoribus continuato, firma- retur, vt optimè argumentatus eſt S. Gelafius Episto- la ad Anaſtaſium Auguſtum? Quis, inquam, ſecurus eſſet, ſe in vacuum non currere, & doctrinam quam accepit, eſſe ve- rè à Chriſto proſectam, niſi S. Petri magiſterio firmaretur? Cum ipſe Apoſtolus Paulus, qui non ab hominibus, ne- que

que per hominem Euangelium acceperat, tamen ne alij in eius prædicatione vacillarent, vt optimè expendit Acoſta lib. 2. de Christo reuel. cap. 12. notauitque S. Hieronymus Epist. 89. cap. 2. adactus sit Petrum conuenire, *ἰσοπέτα* Petrum, idest, (vt vim vocis expendens S. Chryſostomus admonuit,) eximium illud, & admirabile spectaculum, cœlestis in Petro cortynæ consulere. Sicut enim Euangelium ex se, & ante quamcunque Ecclesiæ comprobationem, est Euangelium, & tamen nisi comprobatio Ecclesiastica, & vt loquuntur, verificatio accederet, non esset quoad nos Euangelium authenticum, & indubitato diuinum: iuxta illud D. Augustini lib. contra Epistol. Fundam. cap. 5. [Euangelio non crederem, nisi me Catholicæ Ecclesiæ commoueret autoritas:] ita doctrina B. Pauli, erat quidem vera, & certa in se, quippè à Christo ipso inspirata; tamen fideles, quibus lapis lydius Doctrinæ Christianæ, & regula viua fidei, ex ipsius Christi assertionem erat S. Petrus, potuissent nutare circa doctrinam à S. Paulo propositam. Vnde ipse in vacuum cucurrisset, frustra que docendo sudasset, nisi suffragatio & comprobatio S. Petri interuenisset: propterea que S. Paulus ad eum adijt, vt omnibus notum fieret, doctrinam quam S. Paulus proponebat, S. Petro probari, ac proinde genuinam esse, & à Christo profectam.

Hinc factum, vt ab omni æuo Christiano, Doctores præcellentissimi, nec de ingenio, aut eruditione concedentes Pontificibus, imò iisdem superiores; diffisi tamen de sua doctrina, & ingenio, quoties graue dubium circa res fidei occurreret, non prius tranquillarentur, se què securos putarent, quàm B. Petri magisterium, interrogato eius successore consulissent. Vnus pro omnibus satis esse potest S. Hieronymus, qui quamuis omnibus disciplinis esset excellentissimus, & Damaso Papa longè peritior, tamen suborta difficultate circa vocem, *hypostasis*, & an essent in Trinitate admittendæ, sicut tres personæ, ita tres hypostases,

con-

confugit ad S. Petri Cathedram, quam tunc tenebat Damasus, sic eum interpellans Epist. 57. [Quoniam vetusto Oriens inter se populorum furore collisus, indiscissam Domini tunicam, & desuper textam, minutatim per frustra, discerpit, & Christi vineam exterminant Vulpes: vt inter lacus contritos, qui aquam non habent, difficile vbi fons signatus, & hortus ille conclusus sit, possit intelligi: ideo mihi Cathedram Petri, & fidem Apostolico ore laudatam, censui consulendam, inde nunc meæ animæ postulans cibum; vnde oîim Christi vestimenta suscepi. Neque verò tanta vastitas Elementi liquentis, & interiaccens longitudo terrarum, me à pretiosæ Margaritæ potuit inquisitione prohibere, *Vbicunque fuerit corpus, illuc congregabuntur & aquila.*] Et mox post deploratum Orientis in Catholica fide statum miserimum. [Quanquam igitur tui me terreat magnitudo, inuitat tamen humanitas. A sacerdote victimam salutis, à Pastore præsidium, ouis flagito. Faceffat inuidia: Romani culminis recedat ambitio: cum successore Piscatoris, & discipulo Crucis loquor. Ego nullum primum nisi Christum sequens, beatitudini tuæ, idest Cathedræ Petri, communionem consocior; super illam Petram ædificatam Ecclesiam scio. Quicumque extra hanc Domum agnum comederit, prophanus est. Si quis in Arca Nöe non fuerit, peribit regnante diluuiö. Et quia pro meis facinoribus ad eam solitudinem commigraui, quæ Syriam iuncto Barbariæ sine differtinat; nec possum Sanctum Domini, tot interiaccntibus spatijs à Sanctimonia tua semper expetere; ideo Collegas tuos Ægyptios Confessores sequor, & sub onerarijs nauibus, parua nauicula delitescö. Non noui Vitalem, Meletium respuo, ignoro Paulinum. Quicumque tecum non colligit, spargit; hoc est qui Christi non est, Anti-Christi est.] Tandem in Epistola calce [Quamobrem obtestor beatitudinem tuam, per Crucifixum mundi salutem, per homouisionem Trinitatem, vt mihi Epistolis tuis, siue tacendarum, siue dicen-

da-

darum hypostaseon detur authoritas.] Et cum vel S. Damasus multitudinem negotiorum præpeditus seriùs responderet, vel litteræ interuersæ essent, nec eas accepisset Sanctus Hieronymus, denuò in eadem causa S. Damasum interpellauit, data ad eum Epist. 58. & humillima, & vrgentissima, cuius solam extremam partem repræsentò, vt appareat quanti apud S. Hieronymum esset Magisterium S. Damasi. [hinc præsidij sulta mundi, Arriana rabies fremit; hinc in tres partes scissa Ecclesia, ad se rapere me festinat. Monachorum circa manentium antiqua in me surgit authoritas. Ego interim clamito, si quis Cathedræ Petri iungitur, meus est: Meletius, Vitalis, atque Paulinus, tibi hæere se dicunt. Possem credere, si hoc vnus assereret. Nunc aut duo mentiuntur, aut omnes; idcirco obtestor beatitudinem tuam per Crucem Domini, per necessarium fidei nostræ decus, per passionem Christi, vt qui Apostolos honore sequeris, sequaris & merito. Ita in folio cum duodecim iudicaturus sedeas; ita te alius senem cum Petro cingat: ita municipatum cœli cum Paulo consequaris, vt mihi litteris tuis, apud quem in Syria debeam communicare, significes. Noli despiciere animam, pro qua Christus mortuus est.] Non potuit distinctiùs, explicatiùs, fortiùsque expromere, sensum suum de infallibili S. Damasi è B. Petri Cathedra magisterio; tùm apprecando, vt dignaretur sensum suum aperire in quæstione proposita; tùm vrgendo, vt significaret quibuscum communicare deberet. Hoc ipsum enim erat docere, quorum fidem, atque doctrinam probaret ipse Damasus. Fixum igitur esto, omnes titulos, quibus S. Petri Cathedra propter hoc magisterium sapè honestatur, cadere in Romanum Pontificem, penes quem est potestas docendi infallibiliter, signata nomine *Cathedræ S. Petri*.

Nec aliter pronunciandum est de titulis petitis è S. Petri Cathedra iudiciaria, respiciente siue exsolutionem à peccatis, & vinculis animarum; siue censuras, quibus iustè in-

nodantur, & plectuntur noxij (qui est quasi ignis è sed
 S. Petri coruscans (qualem è Throno Alexandrino pro-
 micantem conspicabatur eius Ecclesiæ Antistes S. Petrus
 apud S. Odonem lib. 1. collat. cap. 16.) siue nexus à notis
 & iuramentis emissis iniectos. Omne quippè iudicium,
 S. Petro, eiusque successoribus est datum: itaut quodcun-
 que soluerint, & ligauerint in terra, sit solutum, & ligatum
 in coelo. Et omnes quidem Episcopi, ac in Ecclesiastica
 dignitate constituti, cum facultate dicendi alijs Iuris, po-
 tiuntur parte aliqua authoritatis huius iudiciariæ: solus ta-
 men Romanus Pontifex, summam, ac plenissimam in hac
 parte obtinet potestatem, tanquam sedens in S. Petri Ca-
 thedra, eiusque, vt generalis Ecclesiæ Rectoris successor.
 Audi Rupertum in cap. 20. Apocal. [Ligato Dracone Dia-
 bolo, & liberè per publicum procedente Christi Euangelio,
 hominibusque, qui fuerant vasa eius, transmutatis in vasa
 Dei, filios Dei, Templis Idolorum versis in Ecclesias Chri-
 sti, qualis ex tunc per Orbem terrarum Sanctæ Ecclesiæ sta-
 tus esse coeperit, in visione prospicit dicendo: *Et vidi sedes,
 & sederunt super eas, & iudicium datum est illis.* Istæ nam-
 que sedes, Ecclesiasticæ sunt dignitates, videlicet Pontifi-
 cum Catholicorum, & inferioris quoque ordinis Sacerdot-
 um, siue Prælatorum, quorum potestas, nimirum tanta
 est, vt rectè dictum sit, vel dici debuerit, quia datum est
 illis iudicium. Authoritate namque eius, cui pater dedit
 omne iudicium, hoc illis datum est, vt quæcunque alligant
 super terram, ligata sint & in Coelo. Et quæcunque
 soluunt super terram, soluta sint & in Coelo. Summum
 huius iudicij tribunal, in Ecclesia paratum est Romanæ,
 vbi sedes Apostolica, B. Petri & nomine, & corpore funda-
 ta est, cui specialiter dictum est. *Tu es Petrus, & super hanc
 petram edificabo Ecclesiam meam, & tibi dabo clauas Regni
 Cælorum.*] Merito summum Iudicij Ecclesiastici Tribunal
 adscribit Rupertus Romano Pontifici, tenenti Cathedram
 S. Petri, quia eius potestas Iudiciaria, siue in foro interno
 siue

siue in externo, eminent supra quamcunque cæterorum Ecclesiasticorum Iudicium potestatem. Usque adeò vt de ipsis quoque Episcopis cæterorum Iudicibus, ferre iudicium possit, & iisdem æquè cœlum claudere, ac ipsi cum res fert, claudunt alijs. [Qui locum Petri tenet, (inquit S. Bernardus Epist. 228. scribens ad Eugenium Papam contra Archiepiscopum Eboracensem,) potest vno ictu extinguere Ananiam, vno Simonem magum. Et vt planiùs, quod loquimur fiat, peremptoriam dare sententiam ad depositionem Episcoporum, solius Romani Pontificis noscitur esse; pro eo nimirum, quod etsi alij multi vocati sunt in partem sollicitudinis, solus ipse habeat plenitudinem potestatis.] Et lib. 2. de consid. cap. 8. alloquens Eugenium. [Ergo iuxta Canones tuos, alij in partem sollicitudinis, tu in plenitudinem potestatis vocatus es; Aliorum potestas certis arctatur limitibus, tua extenditur, & in ipsos, qui potestatem super alios acceperunt. Nonnè si causa extiterit, tu Episcopo Cœlum claudere, tu ipsum ab Episcopatu deponere, etiam, & tradere Satanæ potes?] Antiquas in hanc rem praxes, collegit Pamelius ad Epist. 67. S. Cypriani num. 20. Quem verò latet deiectio Guntheri Colonienfis, & Thegaudi Treuerensis, pellicis Valdradæ fautorum per Nicolaum I? Item Adolphi Colonienfis exturbatio per Innocentium III. vt est in cap. *Venerabilem* de elect. & electi potest. Notum quoque est, Theodoricum Montensem anno 1214. ab eodem Innocentio III. & Gebhardum Truchsesium à Gregorio XIII. ambos Colonienfes Antistites, fuisse depositos.

Manifestissimum verò erit quantoperè S. Petri, eiusque successorum Iudiciaria Cathedra, supra omnes aliorum Ecclesiasticorum Iudicium Cathedras sublimis efferatur, si supponamus, (quod habet multorum grauium Doctorum verisimillima sententia) omnium Antistitum Iurisdictionem communicari à Summo Pontifice, itaùt sicut tota temporalis Iurisdictione est à supremo Principe, &

ab eo in quoscunque ciuilibus Iurisdictionis participes deriuatur, vt probat Molina Tract. 5. de Iustit. disput. 3. ita & spiritualis Iurisdictionis Antistitum inferiorum, tota manet à spirituali supremo Principe, Christi Vicario, qui non tantum designet personam Episcopali Iurisdictioni diuinitus imprimendæ subternendam, vt ferebat olim quorundam sententia apud Bellarminum lib. 4. de Pontif. cap. 22. sed etiam largiatur vnicuique potestatem Iurisdictionis, muneris obeundo consentaneam, & pro temporum, ac locorum; cæterarumque circumstantiarum varietate, diuersam quoad magis, & minus. Est in ea sententia Isidorus de Isolanis lib. 2. de Imperio militantis Eccles. tit. 4. tota q. 2. Henric. lib. 6. Summ. cap. 5. Molina Tract. 5. de Iust. disp. 4. Bellarmin. lib. 4. de Pontif. cap. 24. Suarez tit. 4. 3. par. d. 25. sect. 1. nu. 21. Magalia. in proœm. Epist. ad Timoth. sect. 12. Ægidius 3. par. disp. 8. de Pœnit. dub. 3. Duuallius Tract. de Pontif. par. 1. q. 2. Malderus Tract. de Pontif. disp. 1. dub. 1. Barbosa de Potest. Episc. par. 1. tit. 1. cap. 1. à num. 20. Fagundes in 2. præcep. Eccles. lib. 7. cap. 1. à num. 25. Viderique potest hanc sententiam insinuasse S. Cyprianus lib. de vnit. Eccles. Vbi Cathedram Petri confert cum capite, radice, fonte, sole. Sicut ergo virtus animalis membrorum Corporis, deriuatur à capite, & virtus ramorum arboris fluit à radice; aqua item riuorum ex fonte manat, ac denique lux radiorum à sole oritur; ita omnium aliorum Episcoporum vis motiua, & gubernatiua, totaque Iurisdictionis Ecclesiastica profunditur à Pontifice. Quem proinde rectè contulerimus cum Moysè, de cuius spiritu accepit Deus, communicauitque 70. Senioribus, quos ei dabat coadiutores, vt habetur Num. 11. Neque enim Deus de Mosis spiritu accepit, quod alijs daret, quasi imminuerit spiritum Mosis. Nam sic frustra accepisset coadiutores, vt S. Augustinus benè aduertit q. 18. in Num. Dicitur itaque Deus de Mosis spiritu accepisse, & dedisse Senioribus, quia auctoritatem, quam in Mose fontaliter collocauit, transfudit à

Mo-

Mose ad reliquos. Eandem sententiam significauit Nicol.
1. Epist. ad Michaël. applicans Episcopis in Pontificem re-
fractarijs, illud Isaïæ 10. *Nunquid gloriabitur securis contra
eum, qui secat in ea? Aut exaltabitur ferra contra eum, qui
trahit eam?* Spectare eodem potest, quod S. Optatus lib. 7.
ait, solum S. Petrum accepisse Clauas cœlorum, ab eo com-
municandas alijs. Nec multum abest, quod Gregorius Nys-
senus Orat. in agrè ferentes reprehens. *Sub medium*, ait,
clauas à Domino Episcopis datas esse per Petrum. Referti-
dem huc possunt illæ aliæ locutiones, apud Pontifices,
& Patres crebræ. Vnitas Sacerdotalis è Petri Cathedra est
exorta; quo pacto loquitur S. Cyprianus Epist. 55. nu. 90.
Alios addam in Epilegomenis subnotatione 2. veritate 11.
Denique faciunt ad hanc rem quàm maximè, quæ habet
S. Leo Epist. 89. docens, in S. Petro Apostolorum omnium
summo, principaliter collocatum à Christo esse diuini mu-
neris, hoc est Pontificij Sacramentum, vt ab ipso quasi
quodam capite, dona sua velut in corpus omne diffunde-
ret. Et sermone 3. de Anniuers. suæ assumpt. ait de S. Petro.
[Ab ipso omnium chrismatum fonte, tam copiosis est irri-
gationibus inundatus, vt cum multa solus acceperit, nihil
in quemquam sine illius participatione transferit.] Et in-
ferius [magnum, & mirabile dilectissimi, huic viro con-
fortium potentiae suæ tribuit diuina dignatio. Et si quid
cum eo commune cæteris voluit esse principibus, nun-
quam nisi per ipsum dedit, quidquid alijs non negauit.]
Denique infra. [Dicitur Beatissimo Petro, *tibi dabo clauas
Regni Cœlorum. Et quaecunque ligaueris super terram, erunt
ligata & in Cœlis, & quaecunque solueris super terram, erunt
soluta & in Cœlis.* Transiit quidem in alios Apostolos ius
potestatis istius, & ad omnes Ecclesiæ Principes decreti
huius constitutio commeauit. Sed non frustra vni com-
mendatur, quod omnibus intimatur. Petro enim ideò hoc
singulariter creditur, quia cunctis Ecclesiæ Rectoribus Pe-
tri forma præponitur. Manet ergo Petri priuilegium vbi-

cunque ex ipfius fertur æquitate Iudicium: nec nimia est vel feueritas, vel remiffio, vbi nihil erit ligatum, nihil folutum, nifi quod B. Petrus aut foluerit, aut ligauerit.]

Quod fi vt omnibus proximè dictis præfertur, Iurifdictio quorumcunque Antiftitum inferiorum, à S. Petro, eiusque fuccefforibus immediatè promanat; non eft obfcurum, quantoperè iudiciaria S. Petri Cathedra, cui Romani Pontifices infident, emineat fupra quafcunque cæterorum Ecclefiasticorum Iudicium, fiue inferiorum Antiftitum fedes, quod oftendendum receperam. Porrò quæcunque de Cathedra S. Petri dicuntur, de fedente in ea affirmari per metonymiam, notius ferè eft, quàm vt moneri oporteat. Et verò neminem latet, Cathedram, fiue materialiter fumatur, fiue etiam formaliter, pro authoritate iudiciaria, & retriçe, non poffe per fe ipfam iudicare, fed id effe tenentis Cathedram, fiue poffidentis authoritatem; quem in finuari poffe nomine *Cathedra* monftrat illud ex Pfalm. 121. *illie federunt fedes in Iudicio.* Vbi D. Auguftinus obferuat, idcirco fedes dici federe, quod artento nudo. verbi cortice poffet videri abfurdum, quia Apoftoli, & eorum fucceffores, dicti funt fedes fedentes in Iudicio, fiue Cathedræ, aut Throni, habentes iudicandi de Chrifti fubditis potef-tatem.

Quia ergo Romanus Pontifex Pontificia, & vniuerfali in Ecclefiam totam, B. Petri authoritate potitur, meritò tituli omnes è S. Petri Cathedra petiti, vel ei Cathedræ attributi, intelliguntur dicti de Pontifice quocunque S. Petri fucceffore, in quo B. Petrus cenfetur viuere, quia tota potef-tas B. Petro collata ad bonum vniuerfalis Ecclefie, in ifto hodieque perfeuerat. Hoc ferunt illa apud antiquos Pontifices, ac Patres, & in Concilijs creberrima de S. Petro poft mortem fuam regente, docente, tutante à Lupis Ecclefiam. Signo nonnulla. Siricius Papa Epiftola ad Himerium Tarraconenfem. [Portamus onera omnium qui grauantur. Quinimò hæc portat in nobis B. Apoftolus Petrus,

trus,

trus, qui nos in omnibus, administrationis suæ protegit, & ruetur hæredes.] Nempè, & intercessione sua, & quatenus vi muneris, quod idem est cum munere, quod gessit S. Petrus, dum viueret, communicatur cuique successori à Deo, robur ad portandum creditorum sibi fidelium onera. S. Leo diuinè in hanc rem philosophatur serm. 2. de sua Assumption. Concludit verò. [Manet ergo dispositio veritatis, & B. Petrus in accepta fortitudine Petræ perseuerans, suscepta Ecclesiæ gubernacula non relinquit.] Sanctus Innocentius I. Epist. ad Concil. Mileuit. (est 93. inter Augustinianas) testatur S. Petrum, Romæ, quo tempore ipse talia scribebat, sedisse, & de dubijs circa fidem consultum esse, cum ipse Innocentius consultus esset. In 6. Synodo Agatho Papa Epist. ad Imperatores, ait, Si Petrum edidisse Tomum S. Leonis, verbis ipsius S. Leonis. Item in 7. Synodo Adrianus Papa Epist. ad Tarasium, egregiè confirmat, suæ rectionis tempore, perstitisse Sancti Petri Principatum.

Ex Patribus idem habet Petrus Chryfologus, scribens ad Eutychem. [In omnibus (Græcè est ἐν παντί, idest *super omnia*,) hortamur te frater honorabilis; vt his, quæ à Reuerendissimo Papa Romanæ Ciuitatis scripta sunt; obedienter attendas. Quoniam B. Petrus, qui in propria sede, & viuit, & præsidet, præstat quærentibus fidei veritatem.] D. S. Eulogio Alexandrino Episcopo, sic scribit S. Gregorius lib. 6. Registri Epist. 31. indiçt. 15. [Suauissima mihi sanctitas vestra, multa in Epistolis suis de S. Petri Apostolorum Principis Cathedra, locuta est dicens, quod ipse in ea nunc vsque, in suis successoribus sedeat.] In Concilio Ephesino Philippus Cælestini Papæ Legatus, idem magnificè confirmat tomo 2. cap. 16. Concilium item Chalcedon. Actio. 2. post auditam S. Leonis Epistolam, exclamauit, Petrum in Leone locutum esse, & ibidem actio. 3. in Dioscori damnatione, sic habetur. [Sanctissimus, & beatissimus Archiepiscopus magnæ, & senioris Romæ Leo, per nos & per præ-

sen-

sentem S. Synodum, vnà cum ter beatissimo, & omni laude digno B. Petro Apostolo, qui est petra, & crepido Catholicæ Ecclesiæ, & ille qui est rectæ fidei fundamentum, nudauit eum tam Episcopatus dignitate, quàm etiam ab omni Sacerdotali alienauit ministerio.] Rursus in fine eiusdem Concilij in exemplari Epistolæ Paschasini, & aliorum de damnatione Dioscori, sic habetur de eius deiectione per S. Petrum, hoc est per S. Leonem in Petri Cathedra sedentem. [Sanctissimus, ac Beatissimus Papa, caput vniuersalis Ecclesiæ Leo, per nos, vt Legatos suos, Sancta Synodo consentiente, Petri Apostoli præditus dignitate, qui Ecclesiæ fundamentum, & Petra fidei, & coelestis Regni Ianitor nuncupatur, Episcopali eum dignitate nudauit, & ab omni Sacerdotali opere fecit extorrem.] Similiter in 6. Synodo Actio. 17. de Agathonis litteris dicitur. [Charta, & attramentum videbatur, & per Agathonem Petrus loquebatur.] Petrus denique Bles. Epist. 146. [Princeps Apostolorum, adhuc in Apostolica sede regnat, & imperat.]

Liquet ergò iuxta Concilia, & Patres, S. Petrum censeri, viuere in eo, qui pro tempore ei succedit in Cathedra Romana, quæ est ipsius S. Petri Cathedra; quia quisquis in ea sedet, eandem-met vniuersalem totius Ecclesiæ regendæ facultatem adipiscitur, quam habebat S. Petrus, dum illam suam sedem superstes teneret, & cum Romano Episcopatu Catholicam quoque Ecclesiam regeret. Ad Sanctos quosque Pontifices ex sensu Veterum, idem transfert S. Odo lib. 1. Collat. cap. 27. quod præclaro viso S. Gregorij confirmat. Et apertè idem habet Petrus Cluniac. lib. 4. Epistol. 18. sic alloquens Cælestinum Papam. [Lætabitur sub umbra alarum eius, vobis à modò subditus orbis terrarum, & se tantos fidei suæ Patres Apostolicos viros, Confessores dico, & quod maius est martyres; vel quod excellentiùs est, ipsos Apostolorum Summos, Petrum, & Paulum, imò ipsum Christum, in vobis solo, se habere glorificabitur.] Itaque, & S. Petrus, & Sancti quique Romanæ Ecclesiæ

ho-

hodiernum præcedentes Pontifices, viuunt & regunt in Pontifice S. Petri Cathedram hodiè tenente.

Egi semper de Cathedra S. Petri, nec eam nominaui Cathedram SS. Petri, & Pauli, quod aliqui insinuant, vel etiam expriment. Refert quidem Anonymus Dominicanus Tract. contra Græcos dist. 4. S. *Item Dominicis*, cum Germanus Nicænus odio Romani Pontificis S. Paulum æquè ac S. Petrum nominaffet, Κορυφαίῳ τῶν Ἀποστόλων, restitisse ei Græcum quendam Episcopum Catholicum, & negasse, id vnquam esse auditum illucufque; Eò quod sedes Apostolica, & Principatus super cæteros omnes Apostolos eminens; sit solius S. Petri de omnium Catholicorum sententia. Hoc inquam Græcus ille Catholicus, aduersus Græcum Schismaticum contestatur. Tamen non nemo Catholicorum in ea vniuersali Ecclesiæ præfectura, atque adeò in sessione Cathedræ Apostolicæ, videtur S. Paulum adiungere S. Petro. Sic S. Cyrillus Hierosol. Catech. 6. vocat SS. Petrum, & Paulum, *Præsides Ecclesiæ*. S. Chrysostomus in Encomio SS. Petri, & Pauli, sic eos affatur. [O par Beatum, cuius fidei totius mundi animæ sunt concreditæ] Theodoretus Epist. ad S. Leonem, sic habet de Vrbe Romana. [Ciuitas vestra, Petri & Pauli (quos communes omnium Parentes, & Magistros veritatis habemus) seruat corpora, vnde lumen animis fidelium accenditur. Hi duo in Oriente orti sunt, & radios in omnes mundi partes circumquaque porrexerunt; in Occidente autem libenter occasum vitæ coeperunt. Hi igitur vestram sedem collustrarunt.] Disertè Dorotheus Thessalonicensis, scribens ad Hormisdam, vocat sedem Romanam, *Sedem SS. Petri & Pauli*. Venantius Fortunatus lib. 3. vitæ S. Martini, describens hos Sanctos Apostolos, B. Martino exhibitos, insinuat primam sedem, eorum esse coniunctim, cum eos vocat,

*Prima Ministerij radiantia vasa superni
Aurea, pulchra nimis, geminata, vetusta, corusca.*

Mox

Mox ibidem quoque, eos vocat geminos fidei Principes, de quibus item ait,

Prima tenent terris, & utrique priora supernis.

Dogmatis ore pares, & sedis honore curules:

Ambo triumphantes, spargunt noua dona per orbem.

Vna nempe die, quos passio Sancta beauit.

Et sacra sic geminus signauit tempora Consul.

Petrus Damiani Opusc. 35. cap. vlt. & in vita S. Vitalis, ait, Romam per duos summos Apostolos Petrum, & Paulum, totius Orbis sibi vindicare principatum. S. Bernardus Epist. 237. monet Eugenium, vt sit verus S. Pauli successor. [Quasi in capite corporis duo oculi, ita in capite Ecclesiæ Petrus, & Paulus] ait Arnobius lib. 2. conflictus cum Serapione. Similiter Anonymus Dominicanus Tract. contra Græcos, agnoscit, Romanum Pontificem non tantum Petri, sed etiam Pauli esse successorem [Petro succedendo in potestate clauium, & Paulo in discussione causarum. Nam sicut Petrus authoritatem ligandi, atque soluendi accepit à Domino: ita Paulus scientiæ plenitudinem.] Quod videtur tradidisse quoque Carolus Magnus lib. 1. de Imaginibus cap. 6. non illo notho Caroli opere, ex Caluiniana incude, sed legitimo, quod extare in Bibliotheca Vaticana Longobardicis characteribus exaratum, scribit Augustinus Steuchus lib. 2. contra Vallam *pagina mihi 272.* hæc præter cætera inde exscribens. [B. Petro non incongruè B. Pauli Doctoris gentium est attributa societas, vt illius Sanctæ Ecclesiæ omninò firmaretur authoritas. Quatenus altero ad pascendas animas electo, ex Piscatore, altero ad muniendam Ecclesiam, ex persecutore, vt in altero Dei filij vera confessio, in altero apparet diuini verbi sacra prædicatio: cum alteri concessit idem Dei filius Clauis Regni cœlorum, alteri clauem aperiendorum legalium verborum, utrique tamen virtutem signorum, quo alter ad eum cruce, alter gladio pergens, fidelibus arrhabonem corporalis sarcinæ relinquentes, & exempli fulgore,

re, & verbi decore, & Sancto cruore, supradictam Ecclesiam Romanam ei dicarent, quam supra solidissimam petram fundatam, nec descendens pluuia, nec venientia flumina, nec flantes venti, ruere compellerent.] Tandem Alexander I I I. Epist. ad Vpsalensem Episcopum, eiusque suffraganeos, incumbere sibi ait, [vniuersum corpus Ecclesiae curare institutione Apostolica; vt sicut in omnem Terram exiuit sonus Apostolorum, & in fines orbis Terrae verba eorum; ita quoque nos, qui eorum cathedrae praesidemus, qui eis non in vitae merito, non in operum sanctitate, sed in pastoralis cura, & dignitate successimus, verbum salutis, Euangelium Christianae, atque Catholicae veritatis, annunciemus, & ijs qui longè, & ijs qui propè: nomen Apostolicum, non inane, neque nudum, & in sola voce gerentes, sed in executione officij, & veritate operis, in quantum nobis Deus dederit, adimplentes.] Profitetur Alexander conceptis verbis, se successorem, non vnus S. Petri, sed amborum, antonomasticè dictorum Apostolorum, eorumque se cathedrae praesidere agnoscit. Sicut S. Epiphanius Hæresi 27. quæ est Carpocratianorum, seriem contexens Romanorum Pontificum, ponit primo loco SS. Petrum, & Paulum, tum Linum, Cletum, cæterosque deinceps, qui sederunt in Romana Ecclesia. Eodemque modo, in quadam reuelatione cuius narratio præfigitur Moralibus S. Gregorij, Beatus hic Pontifex apparens Tagioni Cæsar-Augustano pernoctanti in Basilica S. Petri, dixit Linum, Cletum, & cæteros deinceps Pontifices esse *successores SS. Petri, & Pauli*, qui præcedentes cæteris omnibus seque inuicem manu inserta complectentes, exhibitum sunt in fronte Seriei omnium Pontificum, qui *illos in Episcopatu sunt secuti*, cum procederent ad S. Petri altare, per visum Tagioni oranti obiectum.

Nihilominus, rectè semper in superioribus, facta est mentio Cathedrae solius S. Petri; & ei soli, non autem coniunctim S. Paulo, succedere Pontificem, meritò suppositum

tum est. Neque enim Ecclesia duos illos habuit simul supremos moderatores, etiamsi ambo in eadem Vrbe Romana, plantatæ inibi, communi opera Ecclesiæ, seu cœtui fidelium, totam cum sanguine doctrinam profuderint, vt dixit Tertullianus lib. de Præscript. cap. 36. Quinimò S. Paulus fuit verè Ouis S. Petri, eique, vt Pastori subiectus fuit, æquè ac cœteri Apostoli; In quam rem fusè differit Bellarminus lib. 1. de Pontif. cap. 27. Optimeque Viclefium hac in parte refellens, Thomas Valdensis lib. 2. doctrin. cap. 3. Et habuit quidem S. Paulus à Christo ipso, vniuersalissimam Iurisdictionem, sed Petro subordinatam, (qualis etiam cœterorum Apostolorum fuit,) nec ipsi personalem; Vnde B. Paulo expirante euauit. Solius verò B. Petri authoritas fuit ordinaria, idest cum iure transmissionis ad successores. Nam quamuis B. Pauli, & aliorum Apostolorum potestas, non fuerit propriè delegata à S. Petro, sed à Christo collata illi, æquè ac Petro, & quidem Romæ etiam exercenda si videretur, quamuis adesset S. Petrus, (cum subordinatione tamen ad eum) quod vnum voluit S. Epiphanius, Paulum statuens Romæ Episcopum: Nihilominus ea potestas non fuit *ordinaria*, prout ista vox fert, transfusionem ad successores, talis quippè fuit solius S. Petri authoritas: vnde etiam si B. Paulus nunquam fuisset Romæ, vel etiam si obiisset valdè procul ab Vrbe Romana, Pontifex eo ipso, quod S. Petro succederet, haberet plenam, & summam potestatem in vniuersam Ecclesiam.

Quare omnia in contrarium adducta, ita mollienda sunt, vt tantùm significant egregiam operam, quam S. Paulus coniunctim cum solo eorum Episcopo, eodemque vniuersalis Ecclesiæ moderatore, nauauit in cultura Romanorum. Et sic illorum vterque fuit fidei Princeps, idest Doctor egregius, ac plantator fidei; vterque item fuit spiritualis Consul, idest Apostolus Urbis Romanæ, missus à Deo, ad annuntiandum ei Euangelium. Esse enim Apostolatium, Consulatatum quendam spiritualem, S. Chrysostomus

ho-

homil. in illud *vocatus Apostolus* egregiè prosequitur: vterque denique illi Ecclesiæ, & orbi vniuerso præsedit; sed Petrus, vt Episcopus proprius simul ac vniuersalis, cum potestate ordinaria, & iure successionis: Paulus verò, vt penatus Agricola, orbi vniuerso cum sola potestate personali peragrando destinatus, iuxta modum loquendi, vsurpatum ab Isidoro Pelusiota lib. 3. Epist. 176. Quod autem Anonymus aiebat, Pontificem à S. Petro habere clauis regiminis, & à S. Paulo clauis scientiæ, non est quod molliatur, cum sit iniurium S. Petro, qui ea ratione spoliaretur præcipua Vicarij Christi potestate: nempe magisterio infallibili de rebus fidei, quo continetur clauis scientiæ. Sanè Cyrillus Hierosolymitanus loco in contrarium prolato; tametsi S. Paulum agnoscat fuisse præsidem Ecclesiæ, quia (inquit) raptus erat ad tertium Cælum, quod est S. Paulum statuerè non verè præsidem, & Episcopum proprium, sed vt Doctorem diuinitus egregiè instructum, quod est præsidere eruditione, atque adeo eminentia duntaxat donorum coelestium: Tamen solum S. Petrum statuit S. Cyrillus Ecclesiæ præsidere, quia portabat clauis Regni Cælorum; non igitur earum alteram habuit Paulus seiunctim à Petro, vel etiam coniunctim, eo modò, quo Petrus habuit, idest cum Iure successionis. Itaque sit suus S. Paulo honos, sed tanquàm nauo & strenuo operario, salua soli S. Petro Apostolica Cathedra cum Iure successionis, quod agnouerunt Græci, ex quibus ista refert adductus proximè Anonymus. [Collaudemus diuinorum Prædicatorum, Præpositos: Petrum quidem tanquàm Apostolorum Principem; Paulum verò tanquàm præ cæteris laborantem.] Accedit Latinus suffragator Prudentius hymno de Sancto Laurentio.

Roma iam regnant duo

Apostolorum Principes.

Alter vocator Gentium;

Alter Cathedram possidens

Primam; recludit creditas

Æternitatis Ianuas.

En solus Petrus, statuitur ab vno Apostolorum Princeps, atque adeò Pastor vniuersalis ordinarius; ab altero possessor primæ Cathedræ, & Ianitor ostiorum æternitatis, siue Cœlorum. Eius ergo solius fuit, Romana Cathedra, non etiam S. Pauli.

Fuit hæc apertè mens Venantij Fortunati, qui perperam in contrarium adducebatur ab ijs qui dissentiunt, vt supra retuli. Eius enim hoc est Epigramma de his SS. Apostolis, lib. 3. carminum.

Cœlorum portæ, lati duo lumina mundi:

Ore tonat Paulus, fulgurat arce Petrus.

Inter Apostolicas radianti luce coronas,

Doctior hic monitu, celsior ille gradu.

Corda per hunc hominum radiantur, & astra per illum;

Quod docet iste stylo, suscipit ille polo.

Pandit iter cœlis hic dogmate, clauibus alter:

Est via cui Paulus, ianua fida Petrus.

Hic Petra firma manens, ille architectus habetur:

Surgit in his templum quo placet ara Deo.

A facie hostili, duo propugnacula præsent,

Quos fidei turres, vrbs caput orbis habet.

Hi radiant oculi pretiosè in corpore Christi:

Lumine qui proprio cætera membra regunt.

Audin' Petrum gradu celsiorem? Item ei soli clauis tribuit, & arcem idest authoritatis sublimitatem, ac rationem ianuæ & petræ firmæ, cum sola docendi prærogatiua Paulum honestarit? Et idem breuiùs dixit lib. II. ad Chilperij Regem scribens, eo versu.

Princeps claue Petrus, primus quoque dogmate Paulus.

Itaque non æquat Paulum Petro quoad munus pastorale, eo alio loco qui proferebatur. Et agnouisse S. Paulum inæqualitatem hanc suam & ad Petrum subiectionem, grauissimè contestatur Gregorius IX. Epistola ad Germanum Pa-

Pa-

Patriarcham Constantinopolitanum de primatu Romane Ecclesie. Obijcientibus enim Græcis, Paulum Petro restitisse, postquam id latè discussit Gregorius, nec nisi dispensatiuè gestum monstrauit, reipsaque ambos idem semper docuisse ostendit; subdit: [Fuit enim Paulus ex verbo Domini Petro & cæteris Apostolis vniuersaliter sic dicentis, *quorum remisistis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt,* cum Petro mysterium dignitatis exercens: & ex verbis eiusdem autoritatis, singulariter Petro propositis, *quodcunque ligaueris super terram, erit ligatum & in Cælis, & quodcunque solueris super terram, erit solutum & in Cælis,* in Petro autoritatis officium recognoscens. Et ideò ad eum tanquam primatem, & Euangelij Domini fontem, venit Hierosolymam, & postmodum cum ipso & alijs, secundum reuelationem contulit Euangelium, ne in vacuum curreret, vel etiam cucurrisset.] Interferit alia nonnulla. Tum addit. [Si Petrus propter excellentiam fidei, qua in vnico Christo duas naturas veraciter recognoscens dixit, *Tu es Christus filius Dei viui,* claues regni cœlestis in terris solus accepit, cum vnus sit Dominus, vna fides, vnum baptisma, vnum principium, vnum corpus Ecclesie militantis; & corpus cum pluribus capitibus monstrosum, & sine capite acephalum, censeretur; restat vt ad regimen generalis Ecclesie quam ipse cum Paulo & cæteris, de Gentibus Græcis, Latinis, Barbaris, congregauit; caput eiusdem, suumque Dominus per ea, quæ præmissa sunt, manifestè ostenderet successorem.] Non potuit disertius asserere, vel etiam robustius confirmare, solum Sanctum Petrum, excluso Sancto Paulo, fuisse caput Ecclesie, eiusque claues eo primario sensu, qui Vicarij Christi proprius est, solum accepisse. Breuissimè rem tetigit Arator lib. 2. histor. Apostol. sic canens.

*Contulit vt Petro Paulum gerat Ordo secundum,
Qui fundamentis manet architectus in illis.*

Nec

Nec dissimiliter Adam de S. Victore in rythmo apud Cly-
stouæum in Elucidat. Eccles.

Petrus præit Principatu,

Paulus pollet Magistratu

Totius Ecclesie .

Principatus vni datur,

Vnitasque commendatur

Fidei Catholice .

Magistratum lege rythmi arctatus, dixit pro *Magisterio*,
in quo verum est S. Paulum fuisse eximium. Bene Hugo
Victorinus illud Adami dictum nobis exponit serm. 64. qui
est de SS. Petro, & Paulo. [Petrus coeteris eminent excellen-
tia potestatis; Paulus excellentia prædicationis. Petrus Sol,
Paulus Luna per collatam sibi coelitus sapientiam. Lumi-
nare maius fecit Deus, dum dixit Petro, Caro & sanguis,
fidei Sacramentum non reuelavit tibi, sed Pater meus qui
est in coelis, & illum tunc lucere in coelo præcepit cum il-
li claves regni coelorum contradidit: luminare minus fe-
cit, dum Saulum stravit, & Paulum erexit.] Ibidem Hugo
diffuse prosequitur diem, cui Petrus docendæ præfuit,
signare Iudæam, noctem cui Paulus radios effudit, gentes.
Tum addit. [Luminare maius Petrus, luminare minus
Paulus. Quamuis autem Paulus prædicator fuerit gen-
tium, quamuis electionis vas, quamuis omnibus plus la-
borauerit, quamuis nihil minus à magnis Apostolis fece-
rit, quamuis ad tertium coelum & in paradysum Dei ra-
ptus, arcana ibi verba, quæ non licet homini loqui, audie-
rit, non me tamen arbitror sublimitati eius in aliquo dero-
gare, in eo quod ipsum, minori luminari, idest Lunæ, Pe-
trum verò maiori, idest Soli comparo, cum Petro soli di-
ctum esse constet, *Tu es Petrus, & super hanc petram ædifi-
cabo Ecclesiam meam: & tibi dabo claves Regni coelorum: &
quodcunque ligaueris super terram, erit ligatum & in Cælis:
& quodcunque solueris super terram, erit solutum & in Cælis:*
Et cum soli Petro iubente Domino cum super aquas maris

am-

ambulare concessum sit, Petroque soli inter cæteros & præ
cæteris à Domino cura pastoralis principaliter & speciali-
ter iniuncta sit, vbi dicit, *pasce agnos meos.*] Et quanquam
subdit quoad merita dubium esse posse vter alteri præcel-
luerit; (de qua etiam præcellentia sermo est S. Odiloni Ser-
mone de Vigilia SS. Petri & Pauli, cum Paulum æquat Pe-
tro) sed in munere & potestate Pontificia Hugo dubitare
non finit quin solus Petrus emineat omnibus Apostolis, ac
etiam Paulo, magistro licet Optimo, cuius (vt ait) magi-
sterium, fidei plenitudo est. Vnde infra concludit. [Licet
omnes Apostoli sint magni, & omnes pariter & commu-
niter gratia cœlesti sint donati, nescio tamen quo pacto
Petrus & Paulus præ cæteris peculiari quadam in cœlo fi-
dei virtute videntur præcellere, dum Petro quasi bono di-
spensatori clauis regni cœlestis dedit: Paulo tanquam ido-
neo Doctore, magisterium Ecclesiasticæ institutionis iniun-
xit. Vnde ista duo maxima luminaria velut Sol & Luna,
vno in loco non videntur fixa, dum Petro vniuersalis Ec-
clesiæ cura iniungitur: & Paulo omnium gentium doctri-
na committitur. Cæteri omnes velut stellæ in firmamen-
to, vno singuli fixi videntur in loco, dum eorum vnusquis-
que, vno prædicauit in regno.] En cuiusmodi sit *Magi-*

stratus ille quo pollere S. Paulum, quamuis S. Petrus

præeat, aiebat Adam de S. Victore, Hugonis in

Christo germanus. Itaque saluus manet so-

li S. Petro principatus Ecclesiæ, eiusque

vnus est absque Pauli participa-

tione, Cathedra suprema

in Christi Ecclesia.

Videsis inferiùs

in Onoma-

stico.

V. Sedes SS. Apo-

stolorum Petri

& Pauli.

PRÆ-